

Jumătăți de întreg

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- Să-mi spună cineva cât este ceasul,
De ce oftez când te admir cum treci
Cu bluza desfăcută. Nu țin pasul
Cu zbuciumul nebun. Nu vreau să pleci

Cu toamna de oțel ce mă-nspăimântă,
Când plouă veșted, calm, indiferent,
Și numai dorul la ureche-mi cântă
Ca un refren de veghe permanent.

Spre burgul tău, când noaptea se ascunde
Prin vise albe, cum n-aș încerca
Să plec într-un târziu, dar spune-mi unde
Lași cheia ce descuie ușa ta?

- S-au răsturnat orânduiri, iubite,
E cerul jos, pământul nu-l ating,
Doar stelele-au rămas nelocuite
Și-n mijloc de noiembrie mă ning

Atâtea doruri nemărturisite,
Dar ce să-ți spun și unde să găsesc
Alintul tău. Abia mai pot admite
Că n-am murit, în mine mai trăiesc

Atingerile tale și durerea
Unei absențe lungi. Nu pot să neg,
Că mă ucide toamna și tăcerea.
Ești jumătatea mea dintr-un întreg.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif